n̄ constituit, mag in eē pōs proxime receptivus, illa vero constituit existentiam. Unde requiritur ut mā sit caā fīs, qd precedat existens: non autem subsistens. Praeterea, cum unio sit nexus, & actus duarum, sufficit ad compositum, unica unio: probent nunc adversarii, existentiae eē actus duarum, imo duarum quae comparentur inter se, ut actus & pōa, uti accidit in extremis unionis.

Ob. 1º: si mā haberet propriam existentiam, sequeretur qd ex duabus entitatibus fieret unum per se; sd hoc est falsum; aliter enim ex duplici anima substantiali, separata posset resultare unum per se substantiale. 2º, qd mā esset subiectum suae existentiae: pō presupponeretur existens ad suam existentiam. 3º, qd mā ut pote ad fīs presupposita, recederet, ante fīs, plura accidentia: pō prius compleretur, in eē accidentali, quam in eē substantiali.

Ad argumentum ng sequelam, de duabus entibus, in actu, physice completis, & illam dato de physice incompletis, de quibus est falsa & mir, sicuti eius inclusa probatio: ng unum per se resultat ex duabus entibus, physice incompletis, quae proportionentur int se, ut actus & pōa: talis aūm proportio, n̄, datur inter duas animas. Ad 2º, item ans, & sequelam: non enim existentia mae produceretur per creationem, mā, n̄, esset caā materialis suae existentiae. Ad 3m dato ante, distinguo coerens: prius in intentione nae compleretur sta, ng; prius in executione dato.

Ob. 2º: ex Arle, sicut se habet mā 2a ligni v. g. respectu fīs artificialis, ita se habet mā 1a respectu fīs substantialis; sd mā 2a non existit artificialiter pro priori ad fīs artificiosam: pō mā 1a n̄ existit substantialiter, pro priori ad fīs substantialem: nunc ergo, supposita vestra mari; sd mā 2a, pro priori ad fīs artificiosam, habet propriam existentiam: pō etiam mā 1a pro priori ad fīs substantialem.

Interim tamen ac vos respondentis, concesso praemissis, distinguo coerens: pō mā 1a n̄ existit substantialiter incompleta sta ng; substantialiter completa dato; & hoc solum modo infertur, ex praemissis concessis, ut considerandi constabit. Insuper distinguo maiorem; sicut sta, commoda similitudine ng; aliter enim, esset vera retorsio facta: sicut, si-

litune proportionata dato. Stat igitur similitudo, in eo qd sicut mā 2a ligni v. g. est indifferens, ut ex ipso fiat, vel statua, vel suggestus determinatur quae ad unum prae alio per fīs artificialem: ita mā 1a, est indifferens, ut constituat hoc, vel equus determinatur quae per fīs ad hoc potius, quam ad illud compositum.

Ut alia solvas observa, qd licet, causaliter requisita, ad existentiam totius, nequeant intelligi, usque dum intelligatur totum, tamen, causaliter requisita ad existentiam mae possunt intelligi, pro priori ad illud. 2º: ex substa & accidenti, n̄ resultare unum per se, non quia subiectum preexistit ad accidens, sd quia inter illa, n̄, datur proportio requisita, totum quae substantiale debet constare utraque parte substantiali.

3º, qd quando D. Thom ait, qd humanitas Christi existit per existentiam Verbi intelligendus de eē vel existentia personali, quasi dicat qd subsistit, non per propriam, sd per subsistentiam Verbi, qd ita eē tenent Thomistae, et Nostri Doctores cum Eximio Nro disp. 36 de Incarnatione, sec. 1a, & disp. 31a metaph. Sec. 12a. 4º, demum, qd existentia est completa in genere existendi absolute, n̄ aūm in genere existendi complete, seu constituendo compositum: alia facile poterunt ex dictis observari.

Sectio VIa. de Appetitu Materiæ, circa formas.

Appetitus proprie loquendo, est actus pōs vitalis: unde communiter definitur: actus elicitus a pōa volitiva, quo ipsa fertur in bonum sibi a cognitione propositum et cognitum. Licet igitur, huiusmodi appetitus, qui solus proprie talis est, unice reperiatur in cognoscitivis, tamen, per metaphoram transfertur ad res inanimatas, in quibus, quemadmodum metaphorice dantur, odium v. g., eo qd quaelibet suam destructionem aversetur: ita etiam datur appetitus, quae dicitur innatus: definitur quae, dictamen & connectio rei, cum bono sibi naturaliter poli.

Appetitus elicitus ab eius quae similitune etiam innatus, est triplex: primus dicitur desiderium, & est quo fertur in bonum absens ipsum procurando,

non vero requiritur absentia pōra boni, sd sufficit praecisiva, qtenus sit, mihi, non videatur bonū ēē praesens. 2ᵘˢ, dicitur gaudiū, et est quo fertur in bonū, ut positive praesens, unde per gaudiū, quiescit pōa in bono a se poss. 3ᵘˢ dicitur amor stricte; et est apetitus ad bonū praecisive, qtenus praescindendo ab ejus praesentia, l. absentia abstrahitur ab ejus prosequōe.

Hic iam noto 1º: certū ēē 3ᵃ Avicenā, māā 1ᵃ habere apetitū innatū ad fās, tū q. certū est qd māā ut pote substaālīter incōpleta exigit naāliter tanquā suū cōplementū fāā substaālē, et hanc exigēā vocant Phos, appetitū māē, methora sumpta, a propensione et inclināōe naē raālis in suū bonū: tū q. māā ut quaelibet alia res inclinat in suī cōservaōe, respuit quae suī destruōē, aiente D. Augno. 11º de Civitate Dei, cap. 21: Satis appaiet, quantū respuiat naā, n, ēē.

Noto hinc 2º, n, ēē idem apetitū et capacitatem: lapis ēē capax est moveri sursū, et tamen, n apetit, motū sursū: est igitur appetitus māē, ejus naālis exigēā ad fāā: unde appaiet apetitū māē, ut pote, cū ipsa, ūs idenfatū, ēē illius methā proprietatē: qd intelligendū est, de apetitu subiecto, seu 2ᵘˢ rectū: ut in argutiis dissolvendis explabimus.

Noto 3º, māā, neque apetere oēs fās simul habendas, neque oēs etiā poles, habendas successive. Cstat 1ᵘ, tum q. māā solū apetit suū cōplementū, et sufficienter cōpletur per unā fāā; tum q. plures fāē sit inter se incōpatibiles, ut fāā vivē et cadaveris, et in māā nequit dari exigēā ad impole, quale eēt cōiunctiō taliū fāāū. Cstat 2º, q. cum infinitū nequeat successive transire illas quae fāē eēnt infinitē, apeteret māā tūs impolem.

Noto 4º: apetitū māē, ēē ad oēs fās disiunctive habendas: unde n est apetitus implicite cōordinatus, sd mere vagus et indeterātus ex pte fāāū; qd idem est ac dicere, māā apetit aliquam fāā habendā: n, tamen apetit habere unā sub cōiōe, qd ipsi dene-

getur alia: nā ita 3ᵃ illud trītū: introduōō uniū est corruptiō alteriūs. teneretur Deus, prius destruere fāā, quae eēt in māā, ut ipsi cōferret aliam.

Noto 5º: alias ēē fās pfeōres aliis: patet in aīā raāle, quae est perfectior fāā leonina, et in fāā argenti, respectu fāā aeris. Item fās quae iam extiterunt, nequeunt naāliter reproduci, post ipsarū destructiōē, dici fās corruptas. His notatis, quasnam fās, quo rē appetitu eas apetat māā 1ᵃ, resolvemus per varias cōclusiōes.

Dico ḡo 1º: māā apetit apetitu desiderii, disiunctive oēs fās, sibi naāliter cōpoles. Cstat tum ex supra dictis, tum q. māā moveat Deus sua exigēā ut ipsi cōferat aliquā fāā, ~~naē~~ propter eā raōe, et indeterāte illas procurat: ḡo apetit apetitu desiderii, indeterāte aliquā fāā, qd est apetere disiunctionem.

Qd aūm, tales fāē debeant ēē naāliter poles suadetur, q. māā solū apetit, bonū, qd posit ejus appetitum satiare: sd solum potest ejus apetitum satiare fāā naāliter polis: ḡo. De maiore dubitabit nemo, cū māā eo apetat fāā, qtenus apetit suū cōplementū: minor etiā cstat, q. solum potest satiare apetitum māē, qd est terminus suae naālis exigēē māē, fāā quae non dit naālis exigēē; sd non est terminus naālis exigēē māē, fāā quae non est naāliter polis: ḡo.

Dico 2º: māā neque apetit fās, apetitu amoris stricte, neque 2ᵘˢ se apetit apetitu desiderii, magis fāā perfectam quam minus pfectam. 1ᵃ pars cstat, q. apetitus māē, est procurativus, et caātivus fāē: amor, aūm, strictus, solum cōplacet in bono, ipsū non procurando. Cstat item 2ᵃ, q. eque est cōplementū māē, forma pfeōr, ac minus pfecta; sd māā solū apetit id qd est suū cōplementū: ḡo, n, est cur magis apetat fāā pfectā quam minus perfectā.

Dices 2ᵘˢ se, q. fāā, raōe dispoōnū, apetit magis fāā pfeōre, quam minus pfecta, et ē cōverso. Suadetur: nam māā disposita ad aīā raālē, v. g. ita exigit illā, raōe dispoōnū, ut si denegaretur illa, cōferatur quae

equina l. p. sub talibus dispositionibus est violenta; sed non est violenta, si ratione dispositionis, non appeteret magis, atque naturalem quam equinam l. q. p. similiter discurre de materia, disposita ad formas minus perfectam.

Dico 3º materia appetit appetitu desiderii formas quas actu habet. Quod ut detur appetitus desiderii erga formas, sufficit absentia positiva formae: hoc est, quod pro signo desiderii praescindatur ab existentia formae, ut hic, et nunc, existat; sed pro signo materiae, quod est signum desiderii, cum hic, et nunc, cum illa identificetur praescinditur ab existentia formae, ut hic, et nunc existat: p. Minor est nota, et maior constat; est enim certus Petrus v. g. placere Deo, in instanti reali, in quo, ipsi desiderat placere.

Dico 4º quando materia est sub una forma, non habet appetitum desiderii erga alteram: habet tamen appetitum gaudii erga praesentem. Constat 1a pars, quia cum unica forma vage appetat, cum una satiatur eius appetitus, et pro illo tunc, non est illi connaturaliter debita alia forma. Constat item 2a quia habere appetitum gaudii, solum est complacere in bono possesso, vel ipso quae ut tali quiescere; sed hoc habet materia circa formam praesentem: p. et ratione praecipua est, quia cum appetitus sit, ut dicemus postea, velleitas pramentalis, resultans ex inclinatione materiae, et ex forma; si complaceret materia, ad formas ut praesentis, debet naturaliter, denominari gaudens de forma possessa.

Dico 5º materia appetit appetitu desiderii, formas corruptas, specificare, non autem reduplicare ut corruptas. 1a pars constat, quia materia appetit quamlibet formam naturaliter, inde possessio formae specificative ut coniuncte, sed naturaliter inde possessio solum esse dicuntur impossibiles, quatenus Deus decreverit, non praestare suum concursum, ad eandem formam iterum producendam: p. 2a pars suadetur: appetere formas, reduplicative ut corruptas, esset appetere, vel corruptiones formarum, vel ipsarum reproductiones; sed neutrum potest appetere materia: p. Minor quo ad 1am partem constat, quia appetere corruptiones formarum

esset appetere formas fuisse corruptas; quod materia appetere non potest, cum potius appetat formas conservare. Constat item, quo ad 2am tum, quia appetere reproductiones, esset appetere formas fuisse corruptas, quia talis reproductio est ut supponitur, naturaliter impossibilis ex illud: de privatione ad habitum non datur regressus; et in nullius casu naturalis, virtute contenta; sed impossibile est, appetitus ad tam naturaliter impossibilem, ut talem: p. Sed obiiciatur, quod si Deus reproduceret formas corruptas illas naturaliter, recuperet materia, conservaretur quae; eadem actione qua nunc. Ratio est quia tunc miraculum non staret in receptione formarum, cum hoc sint inde visibiles materiae, illius complementum, et materia receptiva illarum esse, sed staret in reproductione formarum, ad modum quo, quando Christus Dominus, quinque panibus, tot millia hominum in deserto saturavit, miraculum, non stetit in eo, quod tot millia hominum ederent, sed in multiplicatione panis: p. supposita reproductione formarum, hoc naturaliter, recuperentur etc.

Subiectio Variae, arguta, contra praeiactas conclusiones enodantur.

Arguitur 1º contra 1am: si Deus conservet materiam duas formas simul satiaretur eius appetitus: p. materia appetit plures formas simul habendas. 2º casu quo Deus materiam, denegaret omnes formas praeter leoninam ipsam appeteret materia: p. non appetit eas disiunctive. Respondetur distinguo antecedens, nego consequens, quia materia solum appetit id quo satiatur, sufficienter, non vero id, quo redundanter satiatur, ut accideret in tali casu. Praeterea, quod satietur per duplicem formam, non probat illas expetere, nam similiter natura humana, satiatur per subsistentiam Verbi, et tamen illam non expetit. Ad 2um respondeo antecedens ipsam [illegible] [illegible] detrahere

vage, seu disiunctive appeteret [illegible], ipsam [illegible] [illegible]. Arguitur [illegible] 1º [illegible]

[illegible] habere [illegible] materiam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] materia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] appetitu amoris [illegible]. [illegible]

[illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] potest [illegible] appetitu [illegible] [illegible] [illegible] Deus

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Deus [illegible]

[illegible], [illegible] naturaliter [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Deus [illegible]

cendum fig. qualem.

Arguus 2.a 23 ptem eiusd. Conclus. 1°: sicut se habet
speis ad spem, ita magis ad magis; sed maa spr apetit, qd spe est
sui complementum: ergo magis apetit, qd est maius complementum, nempe
fra pfecior. 2°. apetitus innatus assilatur elicito; sed hic fertur in
maius suum bonum: ergo etiam apetitus innatus mae in maius sui bonum
qd est fra pfecior.

3°: ideo maa magis apetit fras substantiales, quam acci-
dentales, q. substantiales sunt pfectiores: ergo. 4°: maa magis apetit innate
Deus, quam fras, q. pfecior est illis: ergo pariter. Ad 1.um et 2.um, Deum pre-
missis utriusque symi, non suppositis utriusque coentis, nempe; qd fra
pfecior sit maius bonum, aut maius complementum mae. Praeterea dispositio
mae l. symi assilatur omnimode non; aliquali similitudine concedo; apetitus
elicitus; sepe sepius fertur, in superflua: praefert quae minus bonum
maiori: innatus vero solum fertur in id qd necesse est ut satietur eius
indigea.

Ad 3.um, nego anum: maa esse dicitur plus apetere fras substantiales,
q. propter ipsas apetit accidentales, et propter qd unumquodque tale, et illud
magis: item q. fra substantialis est eius complementum, qd non est accidentalis.
Ad 4.um nego cualem, quia solum est mae magis indigere Deo quam fris.
sed insubsd: nequit non esse maius bonum, qd magis apetibile est; sed fre
pfectiores sunt magis apetibiles, quam minus pfectis: ergo. Vel dista maior,
nego maior vel dispositio mae: nequit non esse concedo loquendo de apetitu in-
nato concedo; de elicito nego, dispositio item mae: fre pfectiores sunt magis
apetibiles, in se, et absolute concedo; respective mae nego: bonitas et ape-
tibilitas frarum, respective mae, stat in eo qd sunt complementum illius
illa constituens in specie determinata entis complexi; atque hoc eque habent
mae a fra, sive minus, sive magis pfecta: inde magis perfecta
neque maius bonum neque magis apetibilis est mae.

Joseph

Arguus 2.a 33 Conclus. 1°. desiderium dicit absentiam boni desiderati; sed
q. maa actu habet frm, non datur huius absentia: ergo maa non desi-
derat frm, quam actu habet. 2°. apetitus elicitus non fertur, per modum
desiderii in bonum possessum: ergo pariter innatus. 3°: nulla entitas
desiderat id qd possidet: ergo. Ad 1.um dispositio mais: dicit absentiam, l.
pravam, l. precisivam concedo; determinate pravam nego, et dispositio minor, non datur
huius absentia prava concedo; precisiva nego, et conseq. Ad 2.um dispositio anum:
in bonum possessum ut possessum concedo; in bonum possessum, precise tamen absens
nego, et conseq. Ad 3.um dispositio anum: nulla entitas concedo ita ut desiderium
intelligatur, pro signo possessionis dei concedo; ita ut intelligatur pro
signo priori ad possessionem nego, et eisdem terminis dispositio conseq. pro signo
mae praeditur a fra, et tunc intelligitur desiderium. Sed instabis:

gaudium dicit potestatem boni possessi: ergo desiderium dicit absentiam
potestatem boni desiderati. Nego conseq. disparitas est, q. nemo gaudet de bono,
quin cognoscat se bonum possidere; hoc autem cognoscere supponit positivam
presentiam boni: at vero potest quis quoties non dum cognovit bonum esse pre-
sens illud desiderare; hoc autem non cognoscere, sive hec incertitudo cogna-
tionis potest, cum reali presentia, ut videre est, in exemplo apoto in conclu-
sione, in quo, ipsum non cognoscere bonum esse presens est illius absentia
precisiva.

Arguus 2.a 23 ptem 2.e Conclus. 1°: gaudium supponit existentiam
boni possessi; sed apetitus mae nequit supponere existentiam frm, cum sit
ipsa maa: ergo maa nequit habere apetitum gaudii erga formam
possessam. 2°: si maa haberet tale gaudium, tunc non haberet ape-
titum desiderii: ergo apetitus separatur a maa: ergo non est eius passio
inseparabilis, contra dicta. Ad 1.um dispositio mais: gaudium subjective sumptum concedo;
gaudium terminative sumptum nego; l. sic: gaudium 2.um qd dicit in recto:

Ido; 2us qd dicit in obliquo nq, et eisdem tus dicta min, nq, coam. Ad 2um disquo 1us coens Ido anti; apetitus trative et 2us obliquus separatur Ido; apetitus 2us rectus et subiective nq. Unde falsus est 2us coens.

Apetitus est relao pramentalis dicens tanquam fatus inclinaoem mas, ab ipsa re, inditus, tanquam hus fg, et tanquam raos pximam faandi, xt nostra pripia; actus intlus oparantem, a quo ultimo provenit denonao. Si igitur actus oparet mas cum fra absenti, maa denonabitur desiderans, resultabit que apetitus desiderii, et siliter de gaudio: unde habes, qua raoe, licet maa, prexistat ad fg posit gaudere de illa, et quomodo licet variatur mas apetitus est eius pasio mepha.

Arques 1a 5a1o. casu quo Deus per miraculum oferret mas oes fas, oes que postea destrueret, adhuc maa apeteret aliquam; et tunc, nulla potest oferri fra, nisi reproduceretur: oo tunc maa apeteret reproduos fg. 2o. ias, maneus idem, notus est semper facere idem; sed adhuc posita circunstaa reproduois, tam maa quam fra maneret ince immutatas, et aliunde ante corrupnem maa tales fg apetebat, et extra erat, ~~ante illius~~

caput ut oferrecturillis: ~~corruptioes~~ : oo illas apetit adhuc posita circunstaa reproduois. 3o. quolibet res, inclinat in sui oservaoes, etiq naaliter impos: sic hoo precipitatus ab altissima turri, adhuc apeteret vitam impolis in circunstantiis: oo siliter maa. Ad 1us disquo maius: apeteret aliquam 2use Ido, aliquam ut ojunctus cum circunstaa reproduois nq; et oesa minu, nq coq. Ad 2us, oceis pssis, disquo eadem soluoe coens. 1mo q. neque maa, neque fra immutantur ince post corruptionem maa solum apetit fg corruptas specificare, pro casu reproduois, q nius, ante corruptione solum apetebat, fg, ince naaliter pols. Ad 3us disquo ans: in sui oservaoe specificabe sumptus Ido; in sui oservaoe ut naaliter impulem nq; qd si hoo in illo casu apetat vitam adhuc ut impols, nq oeius apetitu innato de quo loquimur, qui que nas limites, nq transgreditur; sd elicito, qui nas viribus multotics

nq ommensuratur. Arques 2a eamdem. 1o: aio raalis separata a maa inclinat in reunioes naaliter impols ergo pariter maa in fam corruptas. 2o: maa sub fra, ligni 1.o.d disposita ad ignem, apetit fg ignis; id fra ignis, simul cum ligno est naaliter impolis ergo 1st, oralis sit reproduo fg, illas apetit maa. Ad 1us disquo maiorem: inclinat in reunioe 2use Ido; ut naaliter impols nq: idem dicendus est, de igne Babilonico, qui etiq oponi solet, quique non exurebat, oiustios, ut ojunctus cum negaoe ocursus Dei ad oiuiendus. Ad 2us, disquo maius: apeteret fg ignis, simul habendas cum ligno, nq; fra ignis 2use, et prescindere a ligno Ido; et licet maa ut disposita petat efficaciter ignes, pro signo apetitus, prescinditur a priori fra.

Sectio 1a de Unitate, Materiae primae.

Varias difficultates solent hic exagitare Doctores: dus tamen sit que precipue sub pfixo titulo sibi vendicant locus. 1a: am mas tam existentes, quas poles oviant in uno oseptu generico, qd est mas habere unitem pricq. 2a: am oes mas sublunares oveniant in uno oseptu specifico, tum inter se, tus cum maa Celesti, qd est mas habere unitem specificam. Ex qbus 1a iam resoluta manet ex quo dissidentes de esa mepha mas hi statuimus, raos 1i, subsi ee coe oi mas. Ante resoluos 2e, supono; os mas disque numero ab alia; habet ee, seus idenfatus disqs individuales, vi cuius, una maa est hec, et non alia, unde habet unitem nucq. Dico 1o: omnes mas sublunares de facto existentes, sit eiusdem speciei etiq positive. Pbr ideo non, qrn oes habeant equale pous ad recipiendas easdem fras; sd hoc est falsus: oo. Mr ostat experea qua videmus, eandem nuro maa recipere successive plures et diversas fras: sic cibus overtitur in substaas viventis, hec in vermes, vermes in terras, terra in arbores etc, in qbus oversionibus eadem maa perseverat.